

PRAVOSZLÁV ANYÁCSKA

Gunnyadtál-e már eleget hamvadt házad omladékán,
— Szegény, rones hajlékod! —
Szemmel, kézzel hűn kutatva Jánoskádnek kisbölcsőjét,
Szent Györgynek csöpp ikonképét s Rózsa lányod gyöngyfüzérét?
Füst és hamu szerte minden, hamvasztó faláuk koromban,
Ó letörött, gyöngye ág te, asszonyok közt legszomorúbb,
Pravoszláv anyácska!

Kibolyongtad-e magadat rogyadózó lábaidon,
— Ó, marjult fájdalom!
Holtra fáradtál-e Rumád, egy-tehénkédet keresve,
Tehénkédet, csöpp gyermekid s az anyóka éltetőjét?
Ordasoknak martaléka? barna erdő mélye rejti?
Csitulj, csitulj! Kinek adná habos tejét és turóját,
Pravoszláv anyácska?

Ílites férjedért zokogva, maradt-e egy árva könnyed?
— Hű társad, életed!
Árulással törbecsálták s mint ebet ütötték-vágták,
Kínok kínján vasravérték s börtönökbe taszították.
S kinek szíven dicső tettek büszke lángja volt az eszme,
Csonka koldúsként került meghalni ájult karjaidban,
Pravoszláv anyácska.

Végtelen-e jajveszéked ama szörnyű árok szélén?
— Ó te átkok árka!
Honnan ronccsa kaszabolt kisgyermekeid teste borzaszt
Szüle mellől, ajkuk egyre neved hajtja, vele sírva;
S félnek, mert az árok tele éjjel, foszló emberekkel?
Hallgatsz. Jeges gyötrelem a csönd lakatja néma szádon,
Pravoszláv anyácska.

Sápadsz, veszel, görcsbe rángasz — mégse fojtsd el fájdalmadat,
— Ó buzógó fájdalom!
Hadd csak, hadd zokogjon élő panaszod e hazán szerte
S zúgjon századokon átal. Hallják, mibe tör ki ősi
Bánatod, hogy zengve zengje bűnök, borzadályok átkát.
— Hallgatsz. Sápadsz. Fejed körül vértanúság glóriája,
Pravoszláv anyácska.

Fordította: DUDÁS KÁLMÁN